

Mijn verlosser leeft

Preek over Job 19:25

Te lezen: Openbaring 1:12-18 en Job 19:23-27

Rouwdienst br. Hendrik Derksen

Utrecht-Noord, 1 augustus 1983

Er zijn situaties in het leven waarin je - tegen alles in - alleen maar kunt roepen: 'Ik weet dat mijn verlosser leeft'.

Dat zijn situaties waarin je verder niet zoveel verstandigs kunt zeggen. Situaties waarin je eigenlijk met een mond vol tanden staat.

Een begrafenis is meestal zo'n gelegenheid.

De begrafenis van Hendrik Derksen is in ieder geval zo'n situatie.

Over het overlijden van Hendrik kunnen we als mensen niet zoveel verstandigs zeggen. Je kunt hier zoveel vragen stellen waarop je eigenlijk geen antwoord kunt geven. Waarop je ook als gelovig mens geen bevredigend antwoord kunt geven.

'Waarom moest Hendrik als jonge man van 35 jaar sterven?' O, zal iemand zeggen, maar zijn heengaan was toch een verlossing uit lijden!

Akkoord, maar waarom moest hij dan op 32-jarige leeftijd door een ernstige ziekte getroffen worden. Waarom drie jaar van ontluistering van zijn lichaam? Zodat een sterke vent die voor zijn plezier honderden kilometers fietste tenslotte geen stap meer alleen kon doen?

Waarom die ontluistering van zijn persoonlijkheid? Wij hebben Hendrik allen gekend als een eenvoudige, vriendelijke jongeman. Hij hield van mensen en zat er gezellig bij. Hij ondernam een fietstocht om een bejaarde te bezoeken. Zr. Plaggenborg van de gemeente Utrecht-Noord vertelt hoe Hendrik altijd even langs kwam als hij op weg was naar Milie en Harm in Vleuten.

Hendrik geloofde vast in God. Dat was het fundament van zijn leven en daar kwam hij rond voor uit. Hij deed veel aan bijbelstudie. Het woord van God was hem kostbaar. Hij bezocht conferenties om zijn kennis van de Bijbel te vergroten. Hij genoot er van. Hij leefde er in. En dat straalde hij uit als hij er enthousiast van vertelde.

Hij verlangde er naar een getuige van zijn Heer Jezus Christus te zijn. En elke keer als hij met het zangkoor van de gemeente in een samenkomst medewerking verleende beleefde hij dat als een dienst aan de Heer.

In drie jaar tijd is ook deze kant van Hendriks persoonlijkheid ontluisterd. Zeker, zijn geloof is gebleven. Hij herkende bepaalde geestelijke liederen. Hij deed mee als er gebeden werd. Het is ontroerend en op zichzelf een wonder als je merkt hoe God een kind van hem bewaart in het kennen van hem, ook als zijn kennis overigens heel diep wegzakt. Maar het is toch een ontluistering, een ontluistering van een christen die in een koor uit volle borst getuige van zijn Heer stond te zijn, als hij tenslotte alleen nog maar met een brede glimlach van herkenning op een geestelijk lied kan reageren.

Er zijn bij de ziekte en het overlijden van Hendrik zoveel vragen te stellen waarop je eigenlijk geen bevredigend antwoord kunt geven. En elk antwoord dat je met moeite bedacht hebt, roept weer een nieuwe vraag op. Je komt er niet uit. Je komt er ook als christen niet echt uit. Je staat ook als gelovige, als puntje bij paaltje komt, toch eigenlijk met een mond vol tanden.

Wat dat betreft zitten ze hier samen in het gezelschap van Job, van wie we uit de Bijbel gelezen hebben. We kennen het verhaal van Job.

Job, een gelovig man, die op een voor hem, en voor alle mensen om hem heen, raadselachtige manier zijn bezittingen, zijn kinderen en tenslotte zijn gezondheid was kwijtgeraakt. Er was voor een mens geen touw aan vast te knopen. Ook geen gelovig touw aan vast te knopen.

Job begrijpt niets van God. En dan krijgt hij bezoek van drie vrienden die alles van God denken te begrijpen. Doodmoe wordt Job van de gesprekken die ze met hem voeren.

Dat is nu echt om doodmoe van te worden. Als je in de raadsels van je leven niets van God begrijpt en mensen die alles van God denken te begrijpen gaan tegen je aan praten. Je voelt je onrecht gedaan. Je hebt ook het gevoel dat God onrecht wordt gedaan. In een systeem van pasklare antwoorden op de raadsels van het leven - ook de raadsels van het geloofsleven - wordt ook God onrecht gedaan. God gaat niet op in de zakelijke antwoorden die wij bedenken. Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten en zijn wegen hoger dan de onze.

Zr. Derksen, als moeder van Hendrik, als gelovige moeder van Hendrik, zult u veel vragen hebben.

Heb de moed om die vragen ook vragen te laten. Het is niet erg om het allemaal niet meer te weten. God komt verder met mensen die het allemaal niet meer weten. Met mensen die op alle vragen een antwoord hebben kan hij niets beginnen. Die lopen hem met al hun antwoorden alleen maar voor de voeten.

Als Job doodmoe is van al het gepraat van zijn vrienden, als hij het helemaal niet meer weet, als hij daar bijna radeloos van is, roept hij het uit: 'Ik weet dat mijn verlosser leeft'.

Dat is het enige wat hij nog uit kan brengen. En dat is genoeg voor een mens in de raadsels van het leven. Dat is ook voor ons, bij het overlijden van Hendrik genoeg. Dat mag ook u, zr. Derksen, genoeg zijn.

'Ik weet dat mijn lossen leeft'.

God wordt hier vergeleken met een lossen uit de oud-israëlitische samenleving. Als een Israëliet niet in staat was zijn schuld te betalen, dan moest hij zijn bezittingen verkopen. Als dat nog niet voldoende opleverde, moest hij zichzelf en zijn gezinsleden als slaven verkopen. Wanneer een Israëliet zo in slavernij was geraakt, hadden bepaalde familieleden de plicht hem vrij te kopen.

Dat was een lossen: iemand die met zijn eigen geld een familielid vrijkocht uit slavernij.

God wil onze lossen, of met een moderner woord 'verlosser' zijn. Dat betekent - je

houdt je adem er bij in - : God beschouwt zichzelf als een familielid van u en mij. God geeft zijn eigen bezit er aan om u en mij vrij te kopen. God maakt de zaak van ons leven tot de zijne!

God is de verlosser van Hendrik Derksen. God heeft de zaak van Hendriks leven tot de zijne gemaakt. Tot God zijn eigen zoon, Jezus Christus, naar de aarde stuurde heeft hij zich om te zeggen opgeworpen als verantwoordelijk familielid van Hendrik. God maakt zijn zoon gelijk aan ons, gelijk aan Hendrik. Jezus is ook in de huid van Hendrik gekropen. Hij heeft Hendriks zonden gedragen. En dat mag je in wijder verband zien: Jezus heeft Hendriks leven geleefd. Hij heeft ook Hendriks ziekte gedragen. Hij heeft ook alle raadsels van Hendriks ziekte en overlijden voor zijn eigen rekening genomen.

Wij weten geen afdoende oplossing - ook geen christelijke oplossing - voor die raadsels te bedenken. Hoeft ook niet. Jezus heeft het gedragen.

Wat waren Jezus' laatste woorden? De laatste woorden die hij aan het kruis sprak, toen hij zijn werk bijna af had? Toen hij ook bijna het werk af had van het leven van Hendriks leven, het dragen van zijn ziekte en het sterven van zijn dood?

'Het is volbracht!' Geen uitvoerig betoog hoe het nu precies zat met Hendriks ziekte en overlijden. Alleen: 'Het is volbracht'.

Ik heb het geklaard. Het is voor elkaar. Het zal goed komen met Hendrik. Dat leven van Hendrik gaat niet verloren. Ook die laatste drie jaar van zijn leven gaat niet verloren.

Als God de zaak van iemands leven tot de zijne maakt, doet hij dat ook radicaal. Hij laat niets slingeren. Die drie jaar van ziekte, van lichamelijke en geestelijke ontluistering. Die jaren, zr. Derksen, van verdriet en van zorg en van vragen die u gehad hebt om Hendrik, gaan niet verloren. Als God Hendrik verlost legt hij die jaren niet gemakshalve opzij. Hij gooit ze niet in de prullenmand omdat ze er nu toch niet meer toe zouden doen.

Jezus heeft in zijn kruisdood ook deze laatste drie jaar van Hendrik met al zijn vragen en verdriet volbracht. Hij heeft ook dit geklaard. Hij heeft ook dit deel van Hendriks leven verlost.

Jezus Christus heeft Hendriks leven geleefd, hij heeft zijn dood gestorven. Deze eenheid tussen Christus en Hendrik zal in de toekomst een vervolg blijken te hebben. Als de opgestane Heer terug zal komen op aarde, zal hij Hendrik laten delen in zijn eigen opstanding. Dan zal blijken hoe fundamenteel en radicaal Jezus Christus Hendrik Derksen met heel zijn leven heeft gelost, heeft volbracht. Dan zullen ook die laatste drie jaar niet zonder betekenis blijken te zijn.

Zr. Derksen, dan zal uw zorg, al uw moeite om Hendrik niet zonder betekenis blijken te zijn. Als Christus verlost laat hij niets uit ons leven slingeren. Hij pakt zelfs alle rafeltjes uit ons leven op van de grond en knoopt de eindjes aan elkaar. En wel zo dat je in de opstanding des vlezes de knopen niet meer ziet. Tot in de raadsels van ons bestaan toe zal dan de vergankelijkheid onvergankelijkheid hebben aangedaan.

Amen.